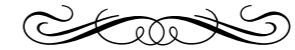

A decorative white frame with swirling, calligraphic patterns on a red background. The frame is composed of thick, white, hand-drawn lines that swirl and loop around the central text. The background is a vibrant red with a subtle, grainy texture.

El planeta
del foc

El planeta del foc

Martí Olivella Solé

---

il·lustracions: Marc Sardà
disseny: Josep Basora

Autor: Martí Olivella Solé
Transcripció: Dolors Joanpere Bigorra
Adaptació: Cristina Garreta Girona
Correccions: SAL
(Servei d'Assessorament Lingüístic de l'Ajuntament de Reus)
Edita: Regidoria de Solidaritat i Cooperació
DL: T-727-06
Impressió: Rabassa Arts Gràfiques

AJUNTAMENT DE REUS
Regidoria de Solidaritat
i Cooperació

CONSELL MUNICIPAL
DE SOLIDARITAT I COOPERACIÓ
INTERNACIONAL

El planeta del foc

Aturem la guerra! Aturem les guerres!

Teniu a les mans el segon conte solidari editat per la Regidoria de Solidaritat i Cooperació de l'Ajuntament de Reus.

“El planeta del foc” és un conte que sorgí l'estiu del 2004 a Arbúcies amb motiu de la Marxa per la Cultura de la Pau.

Un grup força nombrós d'homes i dones fan cada any una marxa caminant per tot Catalunya, la Marxa per la Cultura de la Pau amb l'objectiu de trobar la manera d'evitar que hi hagi més guerres. Passen per molts pobles. A Reus van passar l'any 2003 i el 2004, venien de Cambrils i anaven a Tarragona, i per moltes ciutats. Per un dels pobles on varen passar el 2004 era Arbúcies, al Montseny. En aquest poble tenen un arbre al mig de la plaça, l'arbre de la Llibertat i allà, sota l'arbre, s'hi va aplegar molta gent, una gran part de la qual era mainada, de tots colors, d'arreu del món, que no parava quieta. El Martí Olivella havia d'explicar alguna cosa sobre aquella Marxa per la Pau. I el que va fer va ser explicar aquest conte.

Aquesta Marxa l'organitza una associació que s'anomena Forces de Pau No Violentes (www.forcesdepaunoviolentes.org). La missió d'aquesta ONG és organitzar i entrenar un cos de pau civil, permanent i intercultural, capacitat per intervenir de forma no violenta a gran escala en la resolució de conflictes internacionals.

Es formaran i enviaran equips a zones de conflicte per cooperar amb les organitzacions locals que vulguin prevenir la violència, la mort i la destrucció; que treballin per protegir els drets humans i la resolució pacífica i justa dels conflictes.

Les Forces de Pau No Violentes utilitzen metodologies d'acció no violentes provades en diferents conflictes i compten amb l'experiència de 95 organitzacions de tot el món i amb el suport de nombrosos líders, incloent-hi set Premis Nobel de la Pau.

El primer projecte experimental començà a Sri Lanka el setembre de 2003.

Esperem que “el planeta blau” del conte algun dia, no molt llunyà, sigui realitat.

M. Teresa Vallverdú March
Regidora de Solidaritat i Cooperació

Vet aquí una vegada fa molt i molt de temps, uns científics astrònoms d'aquells que es passen el dia observant els estels i els planetes, que nosaltres només veiem de nit, van descobrir un planeta molt estrany, roent com el foc.

No era pas estrany per la forma, perquè tenia forma de planeta. No era estrany per la seva òrbita en l'espai, perquè feia una òrbita com tots els planetes. No era estrany tampoc per la seva atmosfera que havia permès el desenvolupament de vida intel·ligent, com en altres planetes. Allò que de debò el feia estrany era la gent que hi vivia i els seus costums. Uns costums tan estranys que provocaven que des de qualsevol punt de l'univers, es veiés el Planeta del Foc, aquest era el seu nom.

Els seus habitants sentien una fascinació tan gran pel foc, que quan hi havia algun incendi en alguna casa o en algun bosc, la gent hi acudia a contemplar-lo i a fer tot allò que podien perquè no s'apagués mai i durés tant com fos possible. Tot allò que trobaven ho tiraven al foc com si fos una gran foguera de Sant Joan: vinga foc i vinga llenya al foc! Vet aquí perquè des de l'univers es veia sempre roent, el nostre planeta.

Però va passar que amb aquesta
piromania general, es van anar
quedant sense boscos, sense cases,
sense pobles. Tot estava ben rostit i
ple de cendra. La vida intel·ligent
en aquell planeta era impossible.

Sort que un dia de bon matí la Cendrolina, molt alegre i eixerida, va despertar tothom amb un pregó que deia:

-Bon dia a tothom, amics Pirícoles. Com podeu veure, no podem continuar així. La nostra passió pel foc ens ha portat a una gran catàstrofe, però ens n'hem de sortir. Hauríem d'inventar alguna cosa per tal que amb els incendis no ens quedem sense lloc on viure ni boscos. De moment us proposo que tornem a començar, que tornem a aixecar les cases i a plantar arbres i més arbres.

Tothom hi va estar d'acord, la Cendrolina tenia raó, eren vida intel·ligent enmig de l'univers! Quan van tenir els pobles i els boscos de nou, van acordar que si algú calava foc en una casa, el càstig que rebria seria que li cremarien la seva pròpia casa, només.

Quin descans!

Però van passar els anys i allò que semblava que havia estat una gran solució, no havia evitat que tornéssin a viure entre les cendres, perquè avui per mi i demà per tu, cada dia hi havia flames en un lloc o altre.

Aquesta vegada va ser el Pirineus que va escriure una carta al diari:

“Benvolguts Pirícoles,

Segons la meva opinió, trobo que no anem pas bé. Caldria buscar una altra manera de tractar el foc. La meva proposta és que alguns de nosaltres tingurm la feina d’apagar els incendis i estudiar la millor manera de fer-ho per tal que es cremi el mínim planeta possible.”

-Sí, sí, molt bé!

-Jo m’hi apunto

-Jo també!

Deia la gent, després de llegir el diari.

I així és com va néixer allò que en van dir “els bombers”. La primera feina que van tenir va ser la de pensar. I van haver de rumiar molt per trobar alguna cosa que apagués el foc ben de pressa. Feien proves i més proves fins que es van adonar que, com un miracle, l'aigua apagava el foc! Aleshores, quan començava a sortir fum d'algun lloc, s'hi aplegava tothom amb ferrades, mànegues i escales per abocar-hi aigua i més aigua... així de fàcil.

Ja no feien com abans que si tu calaves foc a casa meva, jo en calava a casa teva, i tots sortíem cremats. Ara, la festa del foc era la d'apagar-lo entre tots i amb els bombers.

Quin progrés!

Però passaven els anys, i encara
hi havia incendis, per descuits,
per mala sort...

Fins que un dia la Blanca Fumata va enviar un correu electrònic que deia així:

“Si ets dels que pensa que no n’hi ha prou amb saber apagar el foc, sinó que el millor és evitar-lo, apunta’t a **PREVENCIO**, el grup de persones que estudia què podem fer perquè no hi hagi incendis. Passa aquest correu als teus amics”.

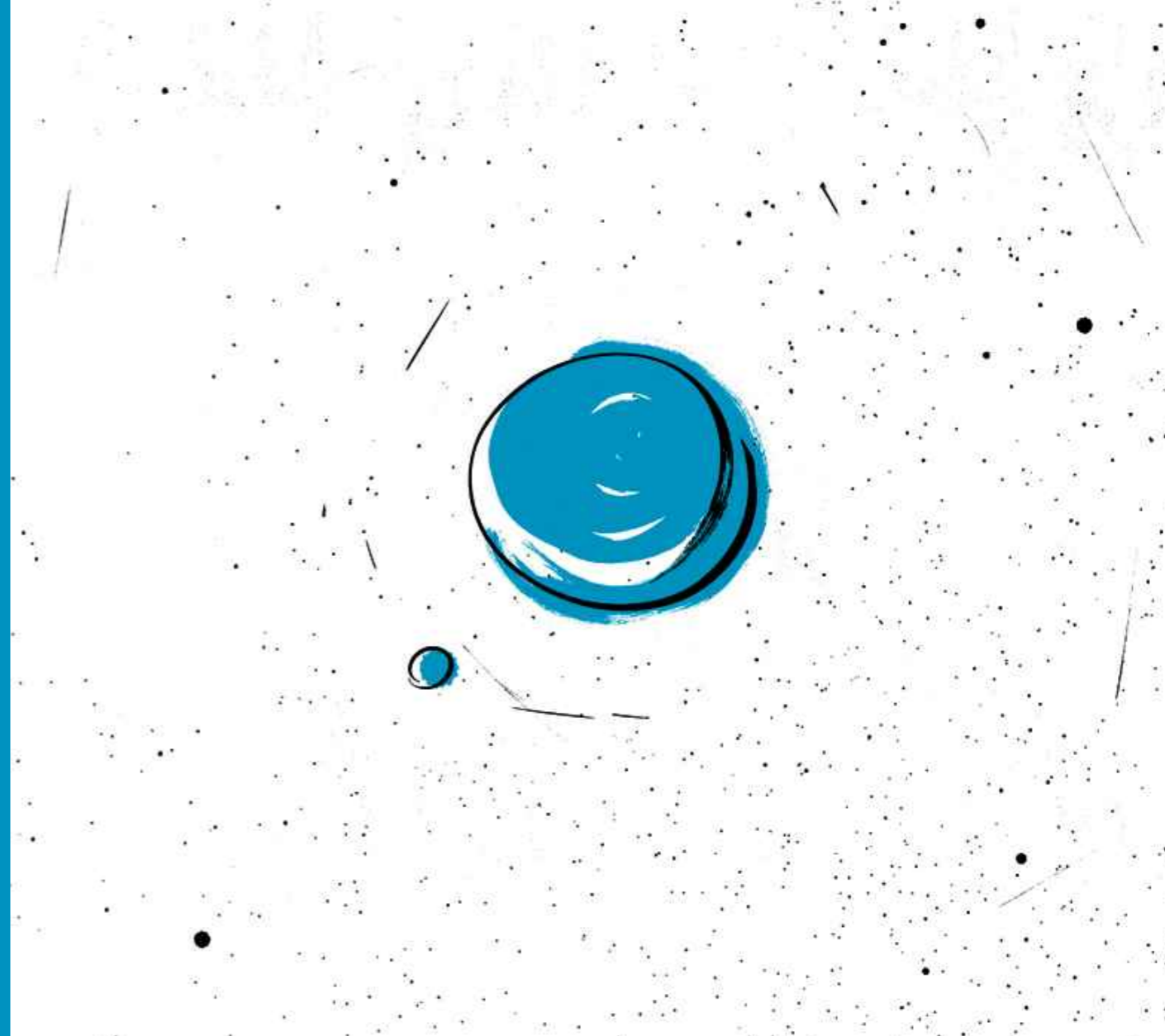
PREVENCIO va fer molta feina: van veure que calia vigilar com es llançaven els mistos, les burilles, els petards, com es feia carn a la brasa al bosc o qualsevol foc de camp. Van inventar els extintors, que era l’eina que més ràpidament podia apagar un foc petitó... I entre tots, van aconseguir fer desaparèixer les flames.

A la gent d'aquest planeta els va costar molt i molt de temps i d'esforços dominar el foc. Van passar de la fascinació pel foc que tot ho cremava a la venjança del foc, que a la llarga també tot ho cremava, fins arribar a controlar-lo i prevenir-lo. Però els va valdre la pena perquè si algun dia viatgeu per l'Univers veureu que malgrat tot, aquell planeta encara conserva un to vermellós com de brases enceses, que ens dona una gran lliçó.

Nosaltres també vivim en un planeta que des de l'univers es veu d'un color, de color blau. En el Planeta Blau el foc ja el sabem controlar, les cases s'encenen molt poques vegades i quan hi ha un incendi aviat l'apaguem. Tot i així, als boscos encara s'hi cala foc massa sovint i hem de tenir més cura per evitar-ho...

Però al Planeta Blau tenim un altre problema que no hem sabut resoldre tan bé com el del foc. És un problema tan greu que l'univers sencer ens anomena el "Planeta de la Guerra".

Al Planeta de la
Guerra fem amb les guerres
i amb la violència el mateix que
aquella gent feia amb el foc, ho
recordeu? Ens hem acostumat que
si algú ens pega, nosaltres el peguem
més fort. Ens domina la passió
per la violència, l'atracció per la
guerra i en fem pel·lícules, jocs
d'ordinador i conflictes
mal solucionats.

Molta gent encara creu que hem de resoldre els problemes a bufetades i no han descobert encara que podríem fer de “bombers” i apai-vagar la violència.

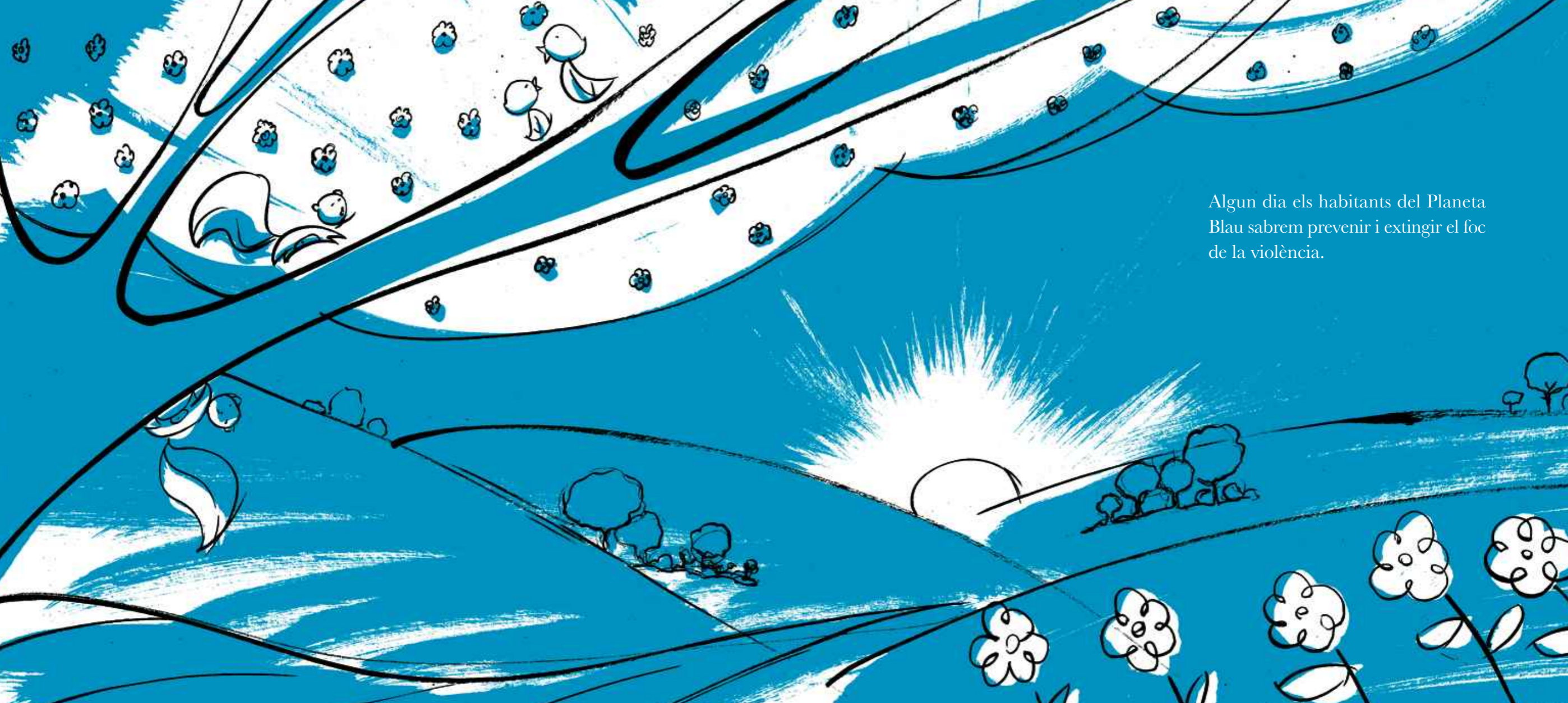
Potser ja és hora que ens posem al cap que som vida intel·ligent enmig de l'univers i que, tal i com van fer la Cendrolina, el Pirineus o la Blanca Fumata, hem de tractar d'evitar que el Planeta Blau es malmeti més.

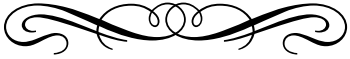
Per aconseguir-ho, ja fa temps que s'estan formant unes persones que fan de pacificadores no violentes, expertes a prevenir i apagar les flames de la violència. Treballen amb la **PREVENCIÓ**, us sona?

Arreu del món es preparen uns “bombers no violents” per poder anar allà on hi ha conflictes i ajudar la gent a evitar que comencin les flames de la violència o a aturar-les, si és que ja han començat. Fins i tot poden parar la guerra i començar a construir la pau.

Algun dia els habitants del Planeta Blau sabrem prevenir i extingir el foc de la violència.

fi

